

gused asjad ja rohked maia ollekid, mis
kallid ei olle, ja mis nemmad ilma waewa-
ta weiksid tada, nenda kui adikas on. Niid
surreb monni laps rouge többesse; monni
konkab poistetand jallaga; monni kaebab
hamba ja kõrwa wallo ülle; monne külge
hakkab teiste hoiaus; ja ükski ei tea en-
nast aitada. Nenda tulleb niid monne
suagune hädda maa = rahwa sekka —
Kummalus ja holetus on ikka se, kust lei-
ge suren o'isa hädda ja wiiletjust innimes-
te peäle tulleb!

Sest surrest kahjust, mis wiin teeb.

* * *
Kui mul on wiina, siis ollen ma mees:
Winaqa kaswab mo südda mo sees,
Et ma siin waewa ja murret ei nä:
Summala wiljoke kahjo ei te!

* * *
Sedda rummalat ja nurjatummat sal-
ma aias ja laulis Niggola Juhhan ikka,
kui moistlikkud innimesed temma mele
tulletaid, et ta nenda liast ei piddand jo-
ma. Sedda s'õimatti sepärrast ka Joma
Juhhan'ks. Sesamma Niggola Juhhan
olli nouakas mees olnud, agga jomiste läb-
bi olli temma ni waeseks sanud, et temma
naene ja tema lapsed ihho allaste kerjamas
käisid. Temma olli esite igga hommiko
üht